

Vești misionare

Experiențe trăite și povestite

Trimestrul 4, 2022

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2022

Cuprins

1. Eliberat din lanțuri	3
2. Semne și minuni	4
3. Fiecare bănuț este sacru	6
4. Împărtășind altora din apa vie	7
5. Ambasadorul lui Hristos.....	9
6. Întorcând și celălalt obraz	11
7. Acceptarea Cuvântului – partea 1.....	12
8. Acceptarea Cuvântului – partea 2	14
9. Nr. 1: Dumnezeu întâi!	15
10. Modesty! Modesty! Modesty!	17
11. Un martor îndrăzneț	18
12. Isus împotriva balaurului	20
13. Două vise în Angola	21
14. Un bar cu influență în Fuji	23

1. Eliberat din lanțuri

de Andrew McChesney

Țipete au străpuns văzduhul într-un sat din Laos.

Un pastor adventist de ziua a șaptea, care vizita satul împreună cu o mică echipă de lucrători ai bisericii, s-a îndreptat spre locul de unde se auzeau strigătele puternice pentru a afla ce se întâmplă. A fost surprins să vadă un băiat de 16 ani legat de podeaua de lemn a casei familiei sale.

– Ce s-a întâmplat cu băiatul vostru? i-a întrebat el pe părinți. De ce este înlănțuit?

Părinții erau întristați.

– Fiul nostru, Aer, este bolnav de mulți ani, a spus tatăl său.

– Se comportă normal timp de câteva ore, dar apoi își pierde mințile din nou, de câteva ori pe zi, a spus mama lui.

Părinții își cheltuiseră toți banii încercând să găsească un remediu, dar situația s-a înrăutățit în mod constant până când au hotărât, cu strângere de inimă, să-l lase pe Aer în lanțuri tot timpul pentru a-l împiedica să-și facă rău lui însuși și altora. Fusesse legat de podeaua de lemn în ultimele șase luni. Pastorul a vorbit cu Aer și le-a spus lui și părinților săi despre dragostea mântuitoare a lui Isus. „Dacă Isus vrea, îl poate vindeca pe Aer”, a spus el.

Pastorul a cerut permisiunea de a se ruga pentru băiat. Părinții lui Aer au încuviințat cu bucurie. Pe fețele lor a strălucit speranța că fiul lor va fi vindecat.

Câteva zile mai târziu, pastorul și echipa sa l-au vizitat din nou pe Aer și s-au rugat pentru el. Pastorul a invitat familia să se închine în cea mai apropiată biserică adventistă dintr-un sat vecin.

În Sabatul următor, părinții au ajuns la biserică împreună cu Aer, care avea mâinile legate în lanțuri. Fiecare membru al bisericii s-a rugat pentru Aer, apoi pastorul i-a cerut și tatălui băiatului să se roage pentru el. Toate capetele s-au plecat în timp ce tatăl se ruga lui Isus pentru fiul său.

În acea zi, băiatul a fost vindecat. A revenit la normal și nu a mai fost nevoie să fie pus în lanțuri.

Vecinii au fost uimiți și i-au asaltat pe părinții lui Aer cu întrebări: „Este acesta băiatul care timp de mulți ani a fost bolnav și care a stat înlanțuit?” a întrebat unul. „Cum de s-a vindecat?” i-a întrebat un altul. „Cine l-a vindecat?” Părinții au explicat că Dumnezeu creștin le-a vindecat băiatul.

Nu numai că părinții lui Aer l-au acceptat pe Isus ca Mântuitor personal după vindecarea fiului lor, dar și multe alte familii au făcut acest lucru. Aceste familii se numără printre cele 122 de persoane care au fost botezate acolo în aprilie 2021, umplând clădirea bisericii până la refuz.

„Îl laudăm pe Dumnezeu pentru că a făcut atâtea minuni în această zonă, ceea ce a dus la salvarea multor oameni care vin la El pentru a fi mântuiți”, a spus pastorul din Laos care a povestit întâmplarea aceasta pentru Adventist Mission.

Vă mulțumim pentru darurile Școlii de Sabat destinate misiunii, care sprijină răspândirea Evangheliei în Laos și în întreaga lume.

8 octombrie

2. Semne și minuni

de Dmitri Bagal

În urmă cu câteva trimestre, în timp ce studiam Isaia în Ghidul de studii biblice pentru adulți, un verset mi-a atras atenția în mod deosebit: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem niște semne și niște minuni în Israel, din partea Domnului oștirilor” (Isaia 8:18). Versetul acesta părea să fie despre mine. Eu și soția mea aveam deja un copil și așteptam nașterea celui de-al doilea. M-am gândit: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul». Ar fi minunat să fim semne și minuni de la Dumnezeu!”

Gândindu-mă la acest verset, mi-am amintit că am citit despre mijlocirea minunată a lui Dumnezeu în viețile adventiștilor care, doar prin credință, au reușit să strângă fonduri semnificative pentru proiecte misionare. M-am rugat: „Doamne, și eu aș vrea să fac o donație. Am chiar o ocazie bună: nașterea celui de-al doilea copil. Te rog să-mi dai o idee despre cât ar trebui să donez, cu ajutorul Tău, în semn de recunoștință pentru că sarcina a fost ușoară și nașterea, fără probleme. Te rog, spune-mi cine ar trebui să primească donația.”

Aproape imediat m-am simțit îndemnat să strâng 1.000 de euro (aproximativ 1.185 dolari). Suma părea de neatins pentru cineva care locuiește în Germania cu un venit limitat așa cum aveam eu. M-am rugat: „Doamne, acest dar este pentru Tine, așa că trebuie să lucrezi Tu ca banii vină de undeva. Tu știi că salariul meu este insuficient pentru a pune ceva deoparte. Tot ce pot promite este să mă rog zilnic și să pun deoparte orice ban pe care l-aș putea primi în plus față de salariul meu.”

În fiecare zi mă rugam ca Atotputernicul să facă posibilă cumva atingerea sumei de 1.000 de euro. În mai puțin de o lună, promisem deja cam jumătate din sumă. Un cuplu de oameni în vârstă mi-a dat în mod neașteptat 200 de euro pentru că i-am ajutat să se mute în noua lor casă, iar un om de afaceri adventist ne-a dat 200 de euro atunci când eu și soția mea, în dorința noastră de a fi ospitalieri, i-am cazat pe doi dintre angajații lui acasă la noi peste noapte. După aceea, un cuplu căsătorit a transferat în contul nostru bancar 50 de euro, fără să ne anunțe. Cu o lună înainte să ni se nască bebelușul, aveam deja cei 1.000 de euro.

Nașterea pe 4 mai a lui Maranatha Yessenia a fost ușoară și a durat puțin. Am parcat în fața spitalului la 8:37 a.m., iar ea s-a născut 20 de minute mai târziu. Fondurile strânse au fost destinate unui proiect misionar.

Domnul a făcut posibilă atingerea scopului Său cu acea donație. Ne simțim binecuvântați, atât eu, cât și soția mea și cei doi copii. Pot spune cu adevărat: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem niște semne și niște minuni în Israel, din partea Domnului oștirilor.”

Vă mulțumim pentru susținerea proiectelor misionare prin darurile Scolii de Sabat destinate misiunii, darul din Sabatul al treisprezecelea și darul anual.

15 octombrie

3. Fiecare bănuț este sacru

de Andrew McChesney

Ochii lui Shyamala s-au mărit de surprindere în timp ce a citit biletul scris de mână pus într-un plic cu două mandate în valoare de 110,52 dolari. Scrisoarea a venit de pe coasta de est a S.U.A., iar acești banii au fost trimiși către Misiunea Globală, linia întâi a Misiunii Adventiste, ai cărei misionari înființează noi grupuri de credincioși în zone albe.

„Am atașat o donație către Misiunea Globală pentru a ajuta oame-nii să afle despre dragostea lui Dumnezeu”, se spunea în scrisoare. „Îl iubesc pe Dumnezeu și încerc să ajut la răspândirea Evangheliei în cartierul meu.”

Următoarea parte a notei a uimit-o pe Shyamala, un specialist de la Misiunea Globală în ce privește donațiile. Expeditorul a explicat că donația de 110,52 USD a fost adunată din bănuții pe care i-a găsit pe stradă. Când borcanul ei de bănuți s-a umplut, ea i-a schimbat la bancă și a trimis donația.

„Acest dar este făcut cu bănuții pe care i-am strâns pentru Isus”, a scris ea. „Sper să poată aduce cuiva un zâmbet atunci când voi răspândiți dragostea lui Dumnezeu.”

Cu câteva săptămâni înainte, o altă scrisoare surprinzătoare sosise la biroul Misiunii Globale de la Conferința Generală. Scrisoarea, trimisă de pe coasta de vest a Statelor Unite, nu conținea nicio notă, dar cecul atașat, în valoare de 165 de dolari, spunea mult. Scrisoarea a fost trimisă de la o închisoare, în numele unui deținut. Cum deținuții puteau să câștige până la 55 de dolari pe lună lucrând la închisoare, donatorul ar

fi trebuit să muncească cel puțin trei luni pentru acest dar. „Și nu a fost prima lui donație”, a spus Shyamala.

O a treia scrisoare a fost deschisă de Nimfa, care, împreună cu Shyamala, conduce departamentul de relații cu donatorii la Misiunea Globală. Scrisoarea a venit de la un bărbat care a sunat la linia telefonică a Misiunii Globale cu câteva zile înainte pentru a întreba dacă Misiunea Globală a primit o donație trimisă prin intermediul site-ului său. Nimfa a constatat că banca apelantului a respins tranzacția. Când apelantul a cerut o modalitate alternativă de a dona, ea a sugerat un cec sau un transfer bancar. Un cec de 70.000 de dolari a sosit câteva zile mai târziu. Donația a fost făcută prin vânzarea unei proprietăți. „Omul i-a promis lui Dumnezeu că, dacă proprietatea se vinde, va da totul misiunii”, a spus Nimfa.

Povestirile despre credințioșia oamenilor față de misiunea lui Dumnezeu le ating profund inimile lui Shyamala, lui Nimfa și altora care lucrează la Misiunea Globală. Indiferent dacă donația este de 1 dolar – un donator a trimis trei bancnote de 1 dolar în fiecare lună timp de ani de zile – sau de 70.000 dolari, fiecare bănuț ajunge în prima linie a lucrării. „Fiecare cent pe care îl primim nu este un cent obișnuit”, a spus Nimfa. „Când primim o donație, mai ales când aflăm cum au ajuns acei bani la noi sau de ce ne-au fost trimiși, ni se reamintește că fiecare bănuț este sacru. Sunt banii Domnului. Fiecare cent merge doar pentru a ajuta la finalizarea lucrării, astfel încât Isus să poată reveni.”

22 octombrie

4. Împărtășind altora din apa vie

de David Maldonado

Antonio Maldonado nu știa prea bine limba engleză, așa că avea nevoie de un interpret la recepția de la Casa Albă din Washington, Statele Unite ale Americii.

Antonio, un membru al unei delegații miniere din Peru aflate în vizită, a văzut că oaspeților li se servea whisky fin, dar pur și simplu el dorea un pahar cu apă pură pe care să-l ridice pentru toastul cu președintele Lyndon B. Johnson. Vorbind prin interpret, el și-a exprimat politicos dorința către un chelner.

A fost o cerere greu de îndeplinit. Toată lumea părea să țină în mână pahare cu whisky și Antonio nu a vrut să facă o scenă jenantă. Nu a vrut să-i facă de rușine pe colegii delegați în timp ce încheiau înțelegeri comerciale cu SUA. Dar din tinerețe el își luase angajamentul de a nu bea niciodată alcool, după ce a văzut vieți ruinate din cauza alcoolului în familiile din Peru. Cu doi ani mai înainte, în 1963, el îi dăruise inima lui Isus după ce ascultase emisiunile radio de la Vocea Profeției.

În timp ce Antonio vorbea discret cu chelnerul de la Casa Albă, o pereche de ochi îl priveau. Ochii aceia îl urmăriră pe chelner în timp ce îi aducea lui Antonio un pahar cu apă. Când Antonio a primit paharul cu apă, el a auzit o voce spunând:

– Chelner, stai puțin. Ce a dorit domnul?

– Acest oaspete a vrut să-i schimbăm paharul de whisky cu unul cu apă pură, domnule președinte, a răspuns chelnerul.

Lyndon Johnson a întins mâna și i-a dat chelnerului propriul pahar cu whisky.

– Te rog să-mi aduci și mie un pahar cu apă, a spus el.

După toast, președintele s-a apropiat de Antonio și, aproape șoptind, l-a întrebat:

– De ce nu beți precum ceilalți?

Cu ajutorul interpretului, Antonio a răspuns cu un zâmbet larg.

– Când eram tânăr, am făcut promisiunea că nu voi bea niciodată, iar după mai mulți ani am reînnoit acea promisiune față de Dumnezeu, a spus el. Până acum, totul a funcționat bine.

Președintele i-a întins mâna.

– Felicitări pentru că sunteți un exemplu atât de magnific, a spus el. Și eu sunt un om credincios. Fiți binecuvântat.

O strângere fermă de mână a pus capăt conversației.

În timp ce Antonio se amesteca printre oaspeții veniți la recepție, a simțit asupra lui priviri curioase. Obiceiul său de a se abține de la alcool, întărit de credința sa, a dus la o conversație neașteptată cu unul dintre cei mai puternici oameni de pe pământ. Inima lui s-a bucurat că a putut să-L reprezinte pe Dumnezeu la Casa Albă.

Astăzi, Antonio caută să-L reprezinte pe Dumnezeu în fiecare zi în Concepción, Peru, unde locuiește împreună cu soția sa, Enma. El are 99 de ani, iar ea, 90 de ani – și sunt o mărturie vie a convingerii lor biblice: „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31).

Această poveste despre misiune ilustrează Obiectivul de creștere spirituală nr. 5 din planul strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, „Pentru a face ucenici în rândul persoanelor și al familiilor în vederea adoptării unei vieți spirituale depline.”

Aflați mai multe pe IWillGo2020.org.

29 octombrie

5. Ambasadorul lui Hristos

de Benjie Leach

Unul dintre obiectivele mele în calitate de capelan al Academiei Forest Lake din Orlando, Florida, a fost să fac cunoștință cu fiecare student. A fost o provocare, într-o școală cu 450 de elevi, pe la mijlocul anilor 1970. La începutul anului școlar, un elev a venit la mine și mi-a spus:

– Ați reușit să faceți cunoștință cu Paul?

Nu avusesem ocazia.

– Trebuie să îl cunoașteți neapărat, a spus studentul. Întrebați-l de unde este.

Curiozitatea mi-a fost trezită, așa că l-am invitat pe Paul în biroul meu. Era un tânăr de 16 ani destul de timid.

– Deci, Paul, de unde ești? l-am întrebat eu.

– Sunt dintr-un orașel din Georgia, numit Plains, a spus el.

Am rămas cu gura căscată.

– Cum? Acolo locuiește președintele Statelor Unite Jimmy Carter!

Am simțit nevoia să-l întreb:

– Paul tu îl cunoști pe președinte?

– Desigur, spuse el.

La începutul acelei veri, avusese nevoie de un loc de muncă pentru a-și plăti școlarizarea la Forest Lake Academy și obținuse un loc de muncă la un depozit de arahide, principala industrie din Plains. Era încântat că și-a găsit de lucru și s-a gândit să spună clar de la început că îi trebuie Sabatul liber. Însă șeful lui de la serviciu l-a reținut când a vrut să plece vineri cu promisiunea că se va întoarce luni.

– Nu, a spus supraveghetorul. Vii și mâine. Sâmbătă întreprinderea lucrează.

– Dar, știți, eu sunt adventist de ziua a șaptea, a spus Paul.

– Vino mâine sau nu vei mai avea un loc de muncă, a spus supervisorul.

Paul s-a gândit o clipă.

– Pot să vorbesc cu proprietarul? a întrebat el.

– Dar proprietarul întreprinderii este președintele! a exclamat supraveghetorul.

– Se află în oraș? spuse Paul.

– Da, dar nu cred că asta schimbă ceva.

Paul s-a dus la casa domnului Carter. A trebuit să treacă prin controlul Serviciului Secret, dar a reușit să stea de vorbă cu președintele. Jimmy Carter a ascultat cu atenție în timp ce tânărul îi explica situația și îi vorbea despre nevoia de a respecta Sabatul zilei a șaptea.

– Respect pe orice tânăr care are convingeri și susține ceea ce crede, a spus președintele. Poți avea Sabatul liber.

Astfel, adolescentul de 16 ani a devenit ambasadorul lui Hristos în vizită la președintele Statelor Unite ale Americii.

De asemenea, tu și cu mine suntem ambasadori ai lui Hristos. „Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu

ar îndemna prin noi...” (2 Corinteni 5:20). Să fim, cu ajutorul lui Hristos, ambasadori credincioși.

Această poveste despre misiune ilustrează Obiectivul misionar nr. 1 din planul strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, „Pentru a reînvia conceptul de misiune la nivel mondial și de sacrificiu pentru misiune ca mod de viață”.

Aflați mai multe pe IWillGo2020.org.

5 noiembrie

6. Întorcând și celălalt obraz

de Rick McEdward

Omar, un student de la o universitate din Orientul Mijlociu, avea nevoie disperată de un loc de muncă, dar nu era dispus să facă absolut orice pentru a se angaja. În timpul unui interviu de angajare, acesta i-a spus în mod deschis reprezentantului companiei că nu poate lucra sâmbăta pentru că aceasta este ziua sfântă. Reprezentantul companiei nici nu a clipit.

– Este în regulă, a răspuns el. Nu avem nevoie de tine.

Era adevărat. Șomajul național era atât de mare încât compania chiar nu avea nevoie de Omar. Mulți oameni își căutau de lucru și era ușor să găsească pe cineva dispus să lucreze sâmbăta.

Omar a părăsit cu tristețe biroul companiei. El se convertise de curând și cu doar câteva zile în urmă își consacrase viața lui Hristos. Participase la activitățile credincioșilor timp de șase ani și cercetase Biblia înainte de a lua o decizie. După respingerea de la acel interviu, a cumpărat un cărucior cu trei roți plănuiind să câștige bani vânzând *simit*, o pâine rotundă acoperită cu semințe de susan.

Prietenii lui Omar care păzeau Sabatul au fost mișcați de hotărârea lui de a-l rămâne credincios lui Isus și au început să se roage pentru el.

Câteva zile mai târziu, Omar a anunțat entuziasmat că acea companie l-a sunat înapoi și i-a oferit slujba cu sâmbăta liberă. Era atât de

încântat încât a hotărât să găsească măcar o persoană pe zi pentru a-i povesti despre Hristos.

După câteva zile, savurând o băutură la o cafeenea locală, el și un bărbat în vârstă au început să vorbească despre religie. Omar și-a împărtășit experiența, drumul schimbării de la cartea sfântă tradițională a familiei sale la Biblie și pacea incredibilă pe care a găsit-o.

Pe când Omar părăsea cafeneaua, un bărbat de la o masă din apropiere, care auzise conversația, l-a urmat. „Nu pot să cred că ai putut spune astfel de lucruri!” a strigat bărbatul. „Ție nu îți este rușine? Ai crescut în țara asta și știi bine cum stau lucrurile!” Bărbatul a început să-l bată pe Omar cu pumnii. Mai târziu în acea zi, un prieten care păzea Sabatul l-a sunat video pe Omar, care avea un ochi umflat și mare, dar un și mai mare zâmbet de bucurie.

– Puteai chema poliția! a spus prietenul.

– Da, i-a spus Omar. Dar mi-am amintit că Isus ne spune să întoarcem și celălalt obraz.

„Ați auzit că s-a zis: «Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte». Dar Eu vă spun să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt” (Matei 5:38-39).

Această poveste despre misiune ilustrează Obiectivul misionar nr. 2 din planul strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: „Pentru a întări și a diversifica acțiunile adventiste ... în Fereastra 10/40, ... și între religiile necreștine”;

Aflați mai multe pe IWillGo2020.org. Omar este un pseudonim.

12 noiembrie

7. Acceptarea Cuvântului – partea 1

de Andrew McChesney

Eulalia Rashid a rămas fără bere și s-a îndreptat către magazin pentru a cumpăra mai multe sticle, în Insulele Mariane de Nord, o comunitate americană din Oceanul Pacific. Era ajunul Crăciunului. Era singură și nu

avea cu cine să sărbătorească. Era alcoolică de 37 de ani și avusese familie, dar își abandonase cei patru copii și pe cei 13 nepoți. De asemenea, era bolnavă de cancer de colon.

În timp ce Eulalia mergea spre magazin, i-a atras atenția o cutie mică, din lemn, care stătea pe pământ pe strada întunecată. A luat-o de jos și a scuturat-o, crezând că ar putea fi niște bani înăuntru. Cu siguranță, o monedă se auzea înăuntru și ea a pus cutia în buzunar. Câteva minute mai târziu, stând în lumina magazinului, ea a scos cutia și a văzut cuvintele scrise pe partea de sus: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmii 119:105).

A doua zi dimineață, în ziua de Crăciun, Eulalia a citit și recitat cuvintele de pe cutie. „Ce este acest «Cuvânt»?” s-a întrebat ea. „Ce este această candelă care trebuie să-mi lumineze calea?” Eulalia crezuse întotdeauna în Isus, dar nu avusese niciodată o relație cu El. Acum a încercat să traducă Psalmii 119:105 în limbile ei natale Tomoro și Palau. Ea a căutat versetul acesta în mai multe traduceri ale Bibliei. Neînțelegând încă sensul cuvintelor, a decis să citească întreaga Biblie. Poate va găsi o explicație undeva.

Într-o zi, ea a ajuns la Ioan 1:1, care spune: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.” Ochii i s-au luminat de bucurie. Ea a citit mai departe: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). „Iată răspunsul!” gândi ea. „Cuvântul este Isus! Isus este Candelă care îmi luminează calea!”

Până acum îi plăcuse lectura Bibliei. Ea a continuat să citească și a început să se roage în mod regulat. Pe măsură ce citea și se ruga, viața ei s-a schimbat. Ea a citit că Dumnezeu a pus deoparte ziua a șaptea ca Sabat, în Exodul 20, și a început să țină Sabatul în casa ei. A citit despre alimentele curate și necurate în Levitic 11 și și-a modificat dieta. Când a văzut că Dumnezeu le-a dat lui Adam și Evei o dietă pe bază de plante, ea a cultivat o grădină de cartofi dulci, spanac, fasole, vinete, roșii, tapioca, papaya, mango, lămâi, fructul dragonului, socor, duche și nucă de cocos.

Familia ei nu a înțeles ce se întâmpla. Au fost uimiți să vadă că ea nu mai bea. Ea le-a spus că într-o zi pur și simplu hotărâse să nu mai bea, iar Isus îi îndepărtase imediat dorința de a bea alcool. Eulalia nu știa, dar prin exemplul ei devenea deja misionară pentru familia ei.

19 noiembrie

8. Acceptarea Cuvântului – partea 2

de Andrew McChesney

Eulalia Rashid și-a îndeplinit obiectivul propus de a citi Biblia din scoarță în scoarță în decurs de trei ani, pe insula Saipan din Pacific. Pe baza a ceea ce a citit, a început să țină Sabatul și să folosească o dietă pe bază de plante. Fusese alcoolică timp de 37 de ani, iar acum ea a spus familiei sale că Isus a scăpat-o de dorința de a bea.

Dar avea cancer de colon, un diagnostic ce-i fusese pus înainte de a începe să citească Biblia. Apoi a avut o boală dureroasă, zona zoster. Cele două boli i-au provocat suferințe groaznice. Dar atenția ei era în altă parte. Ea nu înțelegea de ce simțea că nu-l cunoaște cu adevărat pe Isus, deși citise toată Biblia. S-a rugat și mai stăruitor.

Brusc, a simțit o dorință inexplicabilă de a suna la Clinica Adventistă de Ziua a Șaptea Saipan. „Îmi pare rău, nu am telefonat pentru clinică”, i-a spus Eulalia celui care a răspuns la telefon. „Trebuie să vorbesc cu cineva de la biserică. Am citit toată Biblia, dar încă simt foame și sete după ceva mai mult.”

La scurt timp, un pastor tânăr a apărut la ușa Eulaliei. Nu după mult timp, cei doi vorbeau ca și cum se cunoșteau de-o viață. Eulalia simțea ca și cum l-ar fi cunoscut pe pastor dintotdeauna și cei doi au început să studieze Biblia împreună. Eulalia a cerut să fie botezată.

Cu aproximativ o lună înainte de botez, în toamna anului 2019, durerea teribilă a Eulaliei a dispărut brusc. Un doctor îi spusese că zona zoster nu este tratabilă și că va suferi multe luni. Dar acum durerea dis-

părise. Ea și-a atins stomacul și acum simțea că ceva era diferit. Ulterior medicul a declarat că nu mai are cancer.

Astăzi, Eulalia este misionară în mijlocul vecinilor și al familiei ei care este formată din patru copii și 13 nepoți, în Saipan. Ea se roagă pentru ei în timp ce își îngrijește frumoasa grădină verde, pe care o numește grădina ei de rugăciune. Ea le oferă și vecinilor din rodul muncii ei. O cameră din casa ei a fost pusă la dispoziție ca loc de adunare, unde atât adventiști, cât și alți credincioși se pot întâlni în serile de Sabat.

Eulalia, în vârstă de 66 de ani, nu are nicio îndoială că psalmistul a avut dreptate când a spus: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmii 119:105).

„Speranța și încurajarea mea pentru ceilalți oameni este: Urmați Cuvântul”, a spus ea. „Isus este Cuvântul. El este Calea către viața veșnică.”

Această povestire despre misiune ilustrează următoarele componente ale planului strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: Obiectivul misionar nr. 1, „Pentru a susține instituțiile Adventiste de Ziua a Șaptea în menținerea libertății, a sănătății întregii ființe umane, a speranței prin Isus și a restabilirii chipului lui Dumnezeu în oameni”, și Obiectivul de creștere spirituală nr. 5, „Pentru a face ucenici în rândul persoanelor și al familiilor în vederea adoptării unei vieți spirituale depline”.

26 noiembrie

9. Nr. 1: Dumnezeu întâi!

de Ochrain Matengu

Modesty Kakula, un om de afaceri din Namibia, are un mod neobișnuit de a da mărturie despre Isus. Sloganul pictat pe cele trei mașini ale sale declară: „Nr. 1: Dumnezeu întâi.”

Abordarea inedită a lui Modesty în privința misiunii a început când primul său angajator s-a oferit să-i vândă o mașină cu 50.000 de dolari namibieni (4.000 dolari americani) în orașul Katima Mulilo. Modesty, care terminase de doi ani liceul și era proaspăt căsătorit, a muncit din

greu și a reușit în patru luni să plătească toată datoria, cu excepția ultimilor 5.000 de dolari namibieni (400 de dolari). Apoi, angajatorul său s-a răzgândit și a stabilit prețul mașinii la 60.000 de dolari namibieni. „De ce ați schimbat prețul chiar acum, când sunt pe cale să termin de plătit?” întrebă Modesty.

Câteva luni mai târziu, când Modesty plătise toți banii, cu excepția ultimilor 5.000 de dolari namibieni, angajatorul său a mărit prețul la 70.000 de dolari namibieni. Modesty a încercat să plătească din nou mașina și, spre surprinderea lui, angajatorul l-a acuzat atunci că nu a făcut nicio plată. Cazul a ajuns în instanță, iar judecătorul i-a dat dreptate lui Modesty. Dar angajatorul a spus cu furie în fața instanței: „Va avea mașina doar peste cadavrul meu.” Soția lui Modesty, Rebecca, i-a șoptit ceva soțului ei și apoi a cerut să se adreseze instanței. Plângând, ea a spus: „Lăsați-l să păstreze mașina. Dumnezeu ne va deschide o cale.” Angajatorul i-a returnat lui Modesty 22.000 de dolari namibieni și l-a concediat. Acasă, Modesty, fără slujbă sau alte venituri, cu lacrimi și-a vărsat inima înaintea lui Dumnezeu. În timp ce se ruga, și-a doborât din greșeală Biblia la podea. Luând Biblia deschisă, privirile lui Modesty au căzut pe textul din Romani 8:28, care spune: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.”

– Uau! A exclamat Modesty, în timp ce pacea și siguranța îi umpleau inima.

A doua zi dimineață, telefonul a sunat în timp ce Modesty era încă în pat. O voce masculină necunoscută s-a oferit să-i vândă o mașină pentru 23.000 de dolari namibieni.

Modesty s-a grăbit să ajungă la casa bărbatului. Acolo, într-adevăr, o mașină era disponibilă spre vânzare. La rugămintea lui Modesty, bărbatul a scăzut prețul la 22.500 de dolari namibieni, iar Modesty a împrumutat bani de la părinții săi pentru a plăti integral.

Pentru a lăsa o mărturie tuturor despre bunătatea lui Dumnezeu, Modesty a pictat imediat pe luneta din spate a autovehiculului său sloganul „Nr. 1: Dumnezeu întâi”. Astăzi, Modesty este proprietarul unei afaceri, având trei mașini, fiecare purtând sloganul acesta deasupra lu-

neteii. Oriunde merg mașinile lui, oamenii văd aceste inscripții și spun: „Dumnezeu mai întâi!”

Această povestire despre misiune ilustrează Obiectivul misionar nr. 2 din planul strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: „Pentru a întări și diversifica activitatea adventiștilor în orașele mari”.

Aflați mai multe pe IWillGo2020.org.

3 decembrie

10. Modesty! Modesty! Modesty!

de Ochrain Matengu

Oamenii veneau într-o procesiune aparent constantă pentru a-l privi cu milă pe Akurious, în vârstă de 2 ani, în spitalul din Katima Mulilo, Namibia. Băiatul era bolnav de luni de zile, iar oamenii plâneau văzând durerea lui cumplită.

„Spitalizarea nu ajută prea mult”, le-a spus unul dintre vizitatori părinților lui Akurious. „Ar trebui să consultați vraciul.” „Dumnezeu va fi înțeleghător”, a spus altul. „Fă lucrul acesta!”

După ce ultimul vizitator a plecat, tata s-a întors către mama. „Ce să facem? a întrebat-o el. „Poate că oamenii au dreptate. Isus ne va înțelege.”

Mama nu mai putea suporta să-și vadă singurul copil în acea stare. A fost de acord. Vraciul a declarat că vrăjitoarele au făcut o vrajă malefică asupra băiatului și că acesta se va vindeca cu leacuri tradiționale. Părinții au cumpărat acele leacuri recomandate de vraci și i le-au administrat zilnic băiatului. Dar cu cât îi administrau mai multe, cu atât copilul se simțea mai rău. Tatăl a început să se roage stăruitor. „Doamne Isuse, știu că am făcut o greșală. M-am îndepărtat de harul Tău mântuitor. Vorbește-mi, Doamne, de dragul copilului meu. Ai vindecat leproși și ai făcut pe orbi să vadă și pe șchiopi să umble. Fă asta și pentru copilul meu.”

La scurt timp după aceea, tatăl a avut un vis. În timp ce dormea, a auzit o voce strigându-l pe numele lui: „Modesty! Modesty! Modesty!”

spuse vocea. „Acesta este copilul Meu. De ce l-ai contaminat cu duhuri rele? Nu vreau să fie implicat niciun vrac, dacă vrei ca el să trăiască.”

Cutremurat, tatăl s-a ridicat și a aruncat lecurile tradiționale. Și-a amintit că a auzit un medic adventist de ziua a șaptea ținând prezentări de sănătate la întâlnirea de tabără și l-a dus pe băiat la el. Medicul l-a diagnosticat pe Akurious cu pneumonie și tuberculoză și l-a trimis la un spital unde putea fi tratat. Tatăl a continuat să se roage, iar mama i s-a alăturat. Ei și-au pus toată încrederea în Isus. Akurious are acum 22 de ani.

Părinții lui Akurious, Modesty și Rebecca Kakula, au avut încă patru copii, dar la nașterea fiecărui copil ei refuzaseră să organizeze ceremonia tradițională pe care conașionalii o organizau de obicei pentru nou-născuți. În schimb, ei și-au dus bebelușii la biserica adventistă de ziua a șaptea pentru a-l fi dedicați lui Isus.

Dragi ascultători, rugați-vă pentru oamenii care Îl acceptă sincer pe Isus, dar ezită să renunțe pe deplin la tradiții. Acești oameni ajung să practice religia la două niveluri: o religie teoretică bazată pe Biblie și o religie practică bazată pe cultura lor. Ei îmbrățișează învățăturile Bibliei, dar atunci când se confruntă cu provocări din viața reală revin la tradiție. Misionarii adventiști de ziua a șaptea caută să contextualizeze Evanghelia pentru a facilita creșterea creștină personală în rândul acestor oameni și pentru a-i ajuta să realizeze că practicile tradiționale nu funcționează. Vă mulțumim pentru darurile voastre destinate misiunii, care ajută la răspândirea unei Evanghelii contextualizate în întreaga lume.

10 decembrie

11. Un martor îndrăzneț

de Rick McEdward

La începutul semestrului, un coleg de la universitate a întrebat-o pe Sandra dacă poate să facă o poză cu telefonul mobil la notițele ei scrise în clasă. „Am văzut că îți iei notițe în limba engleză”, a spus el. „Vreau să-mi îmbunătățesc și eu engleza.”

Cursurile nu erau predate în limba engleză la acea universitate din Orientul Mijlociu, dar engleza era limba maternă a Sandrei și i se părea mai ușor să ia notițe în engleză.

– Poftim! spuse Sandra, întinzându-i caietul.

A doua zi, colegul de clasă a cerut din nou permisiunea de a face fotografii. După ce colegul de clasă a cerut să facă poze câteva zile la rând, Sandra a decis să folosească ocazia. Ea a hotărât să scrie versetele ei biblice preferate în partea de jos a paginilor caietului ei. Însă data următoare când colegul de clasă a cerut să facă o poză, Sandra a simțit o tresărire. Își făcea griji că el va observa versetele și nu va mai solicita să-i vadă notițele. Ea s-a rugat ca Dumnezeu să folosească versetele din Biblie pentru gloria Lui.

La început, colegul de clasă nu părea să observe versetele biblice, dar după câteva zile și-a dat seama că notițele conțineau informații pe care profesorul nu le menționase în timpul cursurilor. S-a dus la Sandra și i-a arătat un verset din partea de jos a paginii.

– Este acesta un verset din Biblie? a întrebat el.

– Da, i-a spus Sandra având în minte o învălmășeală de gânduri, căci se întreba ce să spună.

Colegul de clasă a făcut o pauză.

– Așa te motivezi tu? a întrebat-o el.

Sandra a zâmbit ușurată.

– Exact. Îmi scriu versetele preferate în caiet. Ele îmi sunt cu adevărat de ajutor întotdeauna și mă motivează în viață.

După aceea zi, colegul de clasă i-a pus multe întrebări Sandrei despre religia și credința ei. În timp ce studiau împreună la universitate, el a aflat și despre crezul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. La sfârșitul semestrului, a cerut să facă o copie a întregului caiet plin de versete al Sandrei. A vrut să împărtășească notițele cu frații săi vitregi.

Deși Sandra nu a mai studiat cu el, cei doi au păstrat legătura, iar tânărul îi cerea mereu sfaturi pentru viață. Sandra se roagă pentru el, pentru frații săi și restul familiei sale. Îi mulțumește lui Dumnezeu că i-a dat ideea îndrăzneată de a scrie versete biblice în partea de jos a paginilor caietului ei.

Această povestire despre misiune ilustrează următoarele componente ale planului strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: Obiectivul misionar nr. 1, „Pentru a reînvia conceptul de misiune la nivel mondial și cel de sacrificiu pentru misiune ca mod de viață”, și Obiectivul misionar nr. 2, „Pentru a întări și a diversifica acțiunile adventiste în orașele mari, în Fereastra 10/40, printre grupurile de oameni la care nu s-a putut ajunge sau la care se ajunge greu și între religiile necreștine”. Aflați mai multe pe IWillGo2020.org. Sandra este un pseudonim.

17 decembrie

12. Isus împotriva balaurului

de Andrew McChesney

Ceva ciudat i s-a întâmplat lui Kue, în nordul Laosului, la sfârșitul anului 2020. Corpul ei, și mai ales burta, a început să se umfle.

Soțul ei, Cheng, îngrijorat, a dus-o la șamanul local, care i-a informat că un balaur a lăsat-o însărcinată pe Kue și intenționează să o ducă într-o lume subacvatică. „Trebuie să faci sacrificii de animale pentru a-l potoli pe balaur și pentru a chema înapoi spiritul lui Kue”, a spus șamanul cu solemnitate.

Cheng i-a dat grabă șamanului tot ceea ce i-a cerut, însă starea lui Kue se înrăutățea. Cheng a apelat la vindecătorii tradiționali pentru mai multe tratamente, în următoarele două luni, dar nimic nu a ajutat. A cheltuit totul la șamani și la vindecătorii tradiționali, dar cu toate acestea sănătatea lui Kue a continuat să se deterioreze. În cele din urmă, Cheng s-a gândit să-i ceară unui pastor creștin să se roage pentru Kue.

S-a întâmplat că doi lideri adventiști de ziua a șaptea vizitau în acel moment satul lui Kue și, după ce s-au rugat pentru ea, au decis să o trimită la un spital din capitala Laosului, Vientiane. La spital, medicul a diagnosticat-o pe Kue cu sindrom nefrotic, o afecțiune renală ale cărei simptome includ umflarea abdomenului, care era legată de retenția de lichide în exces. Dar după o săptămână petrecută în spital, Kue a intrat în

comă și a trebuit să fie conectată la aparate pentru menținerea funcțiilor vitale. A fost transferată la secția de terapie intensivă, unde medicul a apreciat că șansele de supraviețuire sunt de 50%. El a întrebat cine va plăti facturile medicale mari pentru a o ține sub supravegherea lui.

Cheng a vorbit cu rudele sale și și-a dat seama că nu au banii. Nici liderii adventiști care o aduseseră pe Kue în capitală și îi plățiseră facturile inițiale de spitalizare nu aveau fonduri. Confruntat cu facturi mari și fără nicio asigurare că bolnava își va reveni, Cheng a luat decizia dificilă de a o scoate de la aparate și a o aduce acasă.

„A fost foarte dureros să știm că este trimisă acasă să moară, dar nu puteam face nimic pentru ea”, a spus mai târziu un lider al bisericii. „Singura speranță rămasă a fost că Dumnezeu va arăta milă și va face o minune pentru ea.”

La câteva zile după ce s-a întors acasă, Cheng l-a sunat pe pastorul districtului adventist pentru a-i cere să se roage pentru Kue în casa lor. Pastorul, care a sosit împreună cu mai mulți lucrători biblici, locuia departe. El a decis să rămână câteva zile pentru a putea asista și la înmormântare. În timp ce familia aștepta ca bolnava să moară, pastorul și lucrătorii biblici au postit și s-au rugat zilnic. În loc să moară, starea de sănătate a lui Kue s-a îmbunătățit. Ea a început să respire cu ușurință singură, iar umflătura s-a diminuat. Din mai 2021, ea a putut să meargă fără ajutorul cuiva. Astăzi, Kue este o mărturie vie pentru oamenii din nordul Laosului că există un Dumnezeu în cer.

Vă mulțumim pentru darurile Școlii de Sabat destinate misiunii, care sprijină răspândirea Evangheliei în Laos și în întreaga lume.

24 decembrie

13. Două vise în Angola

de Andrew McChesney

De fiecare dată când mergea la biserică, micuțul William Frederico João Lumbo părea că-l aude pe predicator spunând aceeași frază.

Marele predicator stătea în spatele amvonului bisericii, în Angola. El a ridicat o mână în aer și a tunat: „Cei care nu trăiesc pentru a-l sluji lui Dumnezeu trăiesc o viață fără sens!”

Cuvintele predicatorului au făcut o mare impresie asupra minții lui tinere, dar și lumea din afara bisericii a făcut o mare impresie asupra lui, iar William Frederico a decis că preferă să danseze, decât să meargă la biserică. La vârsta de 14 ani a format un grup de dansatori și a început să cânte la petreceri și la evenimente școlare în capitala Angolei, Luanda.

Chiar dacă lui William îi plăcea să danseze, ceva părea că nu este în regulă. El simțea un gol interior și și-a amintit cuvintele predicatorului: „Cei care nu trăiesc pentru a-l sluji lui Dumnezeu trăiesc o viață fără sens”.

Bucuria de a dansa a dispărut, iar William a început să fumeze și să bea. Totuși se simțea din ce în ce mai gol. Într-o zi, el s-a rugat cu disperare: „Nu trăiesc ca să Te slujesc și duc o viață fără sens. Ajută-mă!”

La scurt timp după rugăciune, un prieten i-a dat lui William un stick de memorie cu o predică pe el. William acceptase stick-ul de memorie pentru că prietenul salvase pe acesta și un videoclip în care el dansa.

Predica a atins inima lui William. A căzut în genunchi și a cerut iertare. S-a hotărât să meargă la biserică. Toate bisericile au fost închise în Angola din cauza virusului COVID-19, iar William a ajuns într-o mică biserică ai cărei membri se adunau acasă la un credincios adventist.

O mare surpriză îl aștepta pe William. Liderul bisericii din acea casă, Filipe, avusese două vise despre William în ultimele două nopți. În primul vis, Filipe stătea lângă un copac mare și ținea în mână o creangă mică. Trebuia să conecteze cumva ramura la copac, pentru ca ea să poată crește din nou. În al doilea vis, Filipe stătea lângă un râu mare. Un râu mic curgea pe lângă râul mare, iar Filipe trebuia să conecteze cumva râul mic la râul mare.

„Tu ești ramura mică ce trebuie conectată la copacul cel mare”, i-a spus Filipe lui William. „Copacul cel mare este Isus, care este Pomul Vieții. Tu ești râul mic, iar râul mare este Isus. Trebuie să fii legat de Isus, care este Râul Vieții.”

William nu putea să-și creadă urechilor. „Isus dorește să fiu legat de El?” a spus el.

În timp ce William se închina la biserica din acea casă, pacea și bucuria au început să umple golul din inima lui. El a decis să fie legat doar de Isus. Astăzi, William este peste măsură de fericit. El trăiește numai pentru a-l sluji lui Dumnezeu.

Această poveste despre misiune ilustrează Obiectivul de creștere spirituală nr. 5 din planul strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, „Pentru a face ucenici în rândul persoanelor și al familiilor în vederea adoptării unei vieți spirituale depline.”

Aflați mai multe pe IWillGo2020.org.

31 decembrie

14. Un bar cu influență în Fuji

de George Kwong

Plaja Wailoaloa este o destinație turistică populară cunoscută pentru cazarea la prețuri accesibile, pentru restaurantele și în special barurile și localurile de noapte din Nadi, Fiji. Dar când a lovit pandemia COVID-19, multe cafenele mici, magazine de tip fast-food și restaurante situate de-a lungul plajei au dat faliment. Un astfel de loc a fost Bamboo Resort.

Simțind că este o ocazie potrivită, trei biserici locale adventiste de ziua a șaptea s-au asociat cu Bamboo Resort pentru a deschide Bitu Wellness Bar, un bar cu sucuri naturale care oferă programe de sănătate și de stil de viață sănătos, cum ar fi screening-uri biometrice gratuite, programe de exerciții fizice sau pentru pierderea în greutate și meniuri personalizate. Barul, al cărui nume *bitu* înseamnă „bambus” în limba locală, a câștigat rapid popularitate în rândul localnicilor, care au venit zilnic pentru sucuri proaspete sănătoase.

Membrii bisericii s-au rugat ca barul să slujească drept centru de influență pentru a încuraja fijienii să adopte o viziune holistică asu-

pra sănătății, într-o regiune în care oamenii se luptă cu boli ale stilului de viață, în special cu diabetul. Barul – un beneficiar al colectelor din Sabatul al Treisprezecelea din 2019, susținut de campania „10.000 Toes” a Diviziunii Pacificului de Sud – a căutat, de asemenea, să crească gradul de conștientizare cu privire la alternativele sănătoase la alcool.

Dar apoi un al doilea val de COVID-19 a lovit Fiji, iar autoritățile au ordonat ca Bamboo Resort să se închidă împreună cu barul de sucuri naturale. Timp de două săptămâni, clienții au sunat zilnic pentru a afla când și unde se va redeschide barul. Ceea ce s-a întâmplat apoi a surprins pe toată lumea.

Un cuplu căsătorit care administrase Beach Escape Resort, învecinat cu barul, a văzut mulțimile de oameni care intrau și ieșeau zilnic din Bamboo Resort, observând că erau mai mulți oameni care vizitau barul cu sucuri decât pe cel cu băuturi alcoolice. De asemenea, ei au remarcat cu satisfacție o scădere a incidentelor legate de alcool pe strada lor.

Cuplul i-a contactat pe membrii bisericii și a oferit spațiul barului lor de băuturi alcoolice și alte locații pentru a fi utilizate ca centre de sănătate. Membrii bisericii au refuzat inițial oferta, nevrând să ofere suc de fructe în același loc unde se consuma alcool, dar managerii au explicat că vor să înceteze cu totul să vândă alcool.

Alcoolul a fost eliminat, iar echipamentul de bar a fost înlocuit cu mașini de stors fructe, blendere, fructe, legume și verdețuri. Barul Wellness Bitu era din nou în funcțiune.

Membrii bisericii și-au exprimat uimirea față de calea minunată pe care Dumnezeu i-a condus. Barul de sucuri nu numai că a influențat clienții Bamboo Resort, dar a transformat și Beach Escape Resort într-un centru de influență care aduce speranță și vindecare comunității locale.

Vă mulțumim pentru darul Sabatului al Treisprezecelea din 2019, care a sprijinit campania „10.000 Toes” a Diviziunii Pacificul de Sud în Fiji și în alte țări din Pacificul de Sud. Vă mulțumim că ați planificat un dar generos pentru cel de-al Treisprezecelea Sabat în acest trimestru, pentru a sprijini noi proiecte de răspândire a Evangheliei în Diviziunea Pacificului de Sud și nu numai.